

Josefien De Egel – Extensief Maaibeheer

Heb jij Josefien al eens ontmoet? Ze woont in een holletje in het park. Pal onder de oude eikenboom. Ja, daar, waar het park zo ongelooflijk netjes is. Geen grassprietje is er ros. De beukenootjes zijn er gesorteerd in groepjes van drie en tussen de bosanemonen vind je nergens een verdorde. Zelfs de duizendpoten doen er al hun schoenen uit. Want Josefien, die staat nogal op orde. Opgeruimd staat netjes. Dat vindt ze een mooie en duidelijke regel. Ah ja. Voor ik het vergeet. Josefien, dat is een egel.

Op een dag hield ze het niet meer uit, onze kleine Josefien. Haar emmertje liep over. Ze zuchtte en ze blies en ze schreeuwde het uit: "Het is de allerhoogste tijd dat ik die rommel hier wegtover. Ik geraak er maar niet aan gewend!" Haar man, Victor, ook een egel, en best een aangename vent, verslikte zich in zijn kopje thee. "Waarom ben je toch zo prikkelbaar?" Vroeg hij. "Waar zit je dan mee?"

"Heb je 't park al eens bekeken?" Josefien was nu niet meer te houden. "Overal blaadjes en bloempjes en takken. En de struiken! Die lijken wel regenwouden! En de bomen die groeien maar. Niemand die ze ooit gaat snoeien! En het stuifmeel! Heb je al eens gezien hoe wanordelijk dat vliegt? Het gras is oneffen en lang, en als mijn gehoor me niet bedriegt dan hoor ik zelfs het onkruid luidop groeien." Haar man haalde zijn schouders op, maar Josefien die bromde en die morde. "Vroeger he, toen ik je pas kende, toen was het park veel netter. En op orde."

Josefien trok naar buiten met stoffer en blik in de hand. "Weg met die populierenpluisjes. Gedaan met dat mos. Alles aan de kant! En ook geen onkruid meer. En al helemaal geen kreupelhout! Alles wat niet netjes is ... out!"

"Hey, hallo, wie bent u?" Josefien schrok zich een bult en een hele stapel hoedjes. Waar zonet nog bramen en boterbloempjes stonden, zag ze nu wel vijftig stomverbaasde snoetjes. "Dag mevrouw, en sorry voor het storen. Wij zijn een familie bladluizen. En we weten dat je 't niet slecht bedoelde hoor, maar eigenlijk ben je er vandoor gegaan met onze huizen."

"En al dat lange gras dat je zo zorgvuldig afmaaide, dat was eigenlijk ons avondmaal." Dat kwam van een groepje sprinkhanen. Lawaaierige jongens, maar ze spraken klare taal. "We snappen dat je 't graag netjes hebt, en dat je in de rommel wil snoeien. Maar voor ons is 't eigenlijk beter als je 't af en toe ... gewoon wat laat groeien."

Josefien kreeg rode vlekjes op haar wangen. "Maar ... maar ... is al dat opruimen dan écht zo slecht? Denken jullie er ook zo over?" Vroeg ze aan de eekhoorns en de spinnen, en aan Paul, de mooie groene specht. Ze knikten allemaal overtuigend ja. De uilen en de mollen, zelfs de merels en de wezels. "We houden van wat wildernis, da's gewoon veel leuker om te spelen. Probeer het maar. Ik weet zeker dat jij je ook nooit zal vervelen."

Josefien had de boodschap goed begrepen. Takjes en bladeren en donkergroen mos ... al die dingen hebben een functie. Ze horen gewoon bij het park. Ze spurtte naar haar hol, zo snel als haar pootjes haar wilden dragen. Haar man, Victor, zat nog steeds in de sofa, "Josefien, mag ik je wat vragen? Heb je al die rommel nu al opgeruimd? Is het park weer proper en weer netjes? Ben je alweer goedgeluimd?"

"Ja hoor", zei ze vrolijk. "Maar 'k heb niks opgeruimd want die wildernis is prachtig. En, voor ik het vergeet, bak jij alvast pannenkoeken? Onze nieuwe vrienden komen eten. En dat zijn er wel een stuk of tachtig."